

În Seria Genesis au apărut:

A 12-a planetă – Sitckin Zecharia

Codul cosmic – Sitckin Zecharia

Întoarcerea la geneză – Sitckin Zecharia

La începutul timpului – Sitckin Zecharia

Războiul zeilor cu oamenii – Sitckin Zecharia

Regatele pierdute – Sitckin Zecharia

Sfârșitul lumii 2012 - Armagedon – Sitckin Zecharia

Trepte spre cer – Sitckin Zecharia

O lume ascunsă – Raymond Bernard

Anunnaki din Nibiru – Gerard R. Clark

Ampretele zeilor – Graham Hancock

Sfidarea timpului – Sorin Ștefănescu

Jacques Valée

CONTACT

Suntem *animale* de experiență
pentru presupușii extraterestri?

Sau suntem o sursă pentru elemente vitale acestora?
Sau suntem poate o nouă rasă de ființe inteligente
creată de ei și a căror evoluție o controlează
îndeaproape...

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VALÉE, JACQUES
Contact / Jacques Valée - Ibrahimi : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-768-0

Cuprins

Omagiu	9
Prolog.....	11
Introducere.....	22

PARTEA ÎNTÂI: O PARADĂ A PARAMETRILOR.....	29
1. Megawați	30
2. Cer lichid	42
3. Focalizarea infinitului.....	55

PARTEA A DOUA: LECȚII DE UMILINȚĂ.....	63
4. Broasca de la fabrica de vinuri.....	65
5. Alarmă pentru fum	72
6. Cercetarea farului	79

PARTEA A TREIA: PREȚUL CONTACTULUI.....	89
7. Informații botanice	90
8. Date clinice.....	99
9. Impact mortal.....	110

PARTEA A PATRA: URMĂRIND INTRUȘII	125
10. Profilurile vizitatorilor.....	129
11. Happy Camp.....	143
12. Copper Medic	159

PARTEA A CINCEA: MIEZUL PROBLEMEI.....	172
13. Vânători de căprioare	175
14. Raze puternice	187
15. Adevărul fundamental	192

Concluzii.....	198
Anexă: Aducând ordine în haos	201
Index de cazuri	214
Note	220

Orice muncă sistematică bazată pe o inteligență științifică începe cu informațiile fizice. Deci în prima parte a cărții am adunat acele cazuri de la care putem învăța ceva nou despre energia și structura care caracterizează fenomenul. Partea a doua, care tratează problemele enigmatice, adesea subtile, ale cercetării din teren, oferă câteva exemple de cazuri aparent de rutină care s-au dovedit a fi importante și de rapoarte fascinante care au explicații obișnuite. În partea a treia am acoperit impactul dovedit asupra martorilor, de la simple povestiri cu arsuri de soare și conjunctivite până la expunerea la o doză letală. În partea a patra am strâns cazuri care, după experiența mea, sunt dintre cele mai provocatoare, pentru a fi analizate de colegii mei cercetători științifici. Iar în partea a cincea, cititorul va găsi observațiile pe care le-am făcut în 1988, când m-am întors în Brazilia spre a căuta probe pentru răniile provocate de întâlnirile cu OZN-uri – probabil zona cea mai semnificativă de investigație pentru viitor. O anexă propune o nouă definiție și un nou sistem de clasificare pentru informațiile OZN și un index complet de cazuri care listează observațiile descrise în carte.

Toate cazurile examinate în acest volum erau neidentificate când am început să le studiez. Multe din ele continuă să rămână neidentificate după toată munca depusă de asociații mei și de mine. Ceea ce am aflat în acest timp ține de puterea și de asemenea de slăbiciunea metodologiei științifice, cu limitările analizelor tehnice și cu însăși natura temerilor și prejudecăților noastre ca oameni de știință ce înfruntă necunoscutul. Este un proces care ne învață o nouă experiență de umilință în fața universului și a potențialului său uluitor de a dezvălui forme străine de conștiință și, poate mai important, noi explorări în noi înșine. Dar concluzia mea imediată este aceasta: orice altceva ar putea fi, OZN-urile reprezintă o tehnologie capabilă de acțiuni vătămătoare.

PARTEA ÎNTÂI O PARADĂ A PARAMETRILOR

Fenomenul OZN este atât de complex, încât evocă multe imagini arhetipale, multe visuri și conflicte și este atât de puternic în impactul spiritual, încât manifestările fizice obișnuite sunt adeseori trecute cu vederea sau uitate.

Cât despre miracolele religioase și alte așa-zise evenimente paranormale, este ușor să fie înlăturate de potențialele implicații ale evenimentului observat chiar înainte ca cineva să aibă timp să pună întrebări detaliate, critice despre realitatea pământească înconjurătoare. Am învățat să zăbovesc pe pământ, chiar dacă, procedând astfel, risc să-mi atrag dușmănia unora dintre cei mai entuziaști teoreticieni.

Pentru a stabili clar că într-adevăr ne ocupăm de efecte materiale, energetice și care interacționează în moduri remarcabile cu mediul, am adunat în cele trei capitole care compun Partea Întâia unele cazuri din dosarele mele ce se referă la caracteristicile fizice ale OZN-urilor. Aceste cazuri nu conțin doar mărturiile observatorilor despre asemenea efecte, ci oferă de asemenea parametri cuantificabili.

Astfel, capitolul 1 recapitulează mai multe exemple în care poate rezulta din observări o estimare a energiei; două din ele sunt cazuri directe, definite ca exemple în care am discutat cu martorii oculari. Capitolul 2 cuprinde nouă cazuri de așa-zise fragmente din obiecte neidentificate. Am participat direct la patru din aceste investigații; două din mostre se află în custodia mea și le țin la dispoziție pentru teste ulterioare efectuate de oameni de știință calificați. În capitolul 3 am prezentat patru cazuri de fotografii de OZN-uri nepublicate până acum, pe care le-am obținut în timpul călătoriilor în America Latină și pe care le găsesc foarte interesante. În trei din aceste cazuri am vizitat locul și am întâlnit martorii.

Nu s-a făcut aici nici o încercare de acoperire a tuturor caracteristicilor fizice ale fenomenului într-un mod exhaustiv. Un asemenea studiu trebuie să aștepte timpul când ideile preconceptuate ale comunității academice pot fi depășite și când eforturile bine fondate și bine dirijate (sau, de preferat, mai multe eforturi independente cu diferite perspective și diferite metodologii în competiție unul cu celălalt) pot fi conduse să atace frontal problema. Împreună cu examinarea urmelor în infraroșu ale OZN-urilor detectate de sateliții spioni, oamenii de știință interesați ar dori să investigheze vasta problemă a urmelor OZN, a ratărilor aprinderii la automobile, a efectelor gravitației, a efectelor electromagnetice și a emisiilor de microunde, toate câte au fost parțial catalogate în ultimii 25 de ani de cercetători independenți consacrați¹. Deși asemenea efecte au fost prezente în cazurile pe care le-am cercetat nu am făcut un efort special să le investighez în propriii lor context. În schimb, ofer documentele studierii acestor cazuri ca un prim pas în aplicarea analizei tehnice în enigma OZN.

Capitolul 1: Megawați

La 1 iulie 1965, două submarine franceze, *Junon* și *Daphné*, escortate de vasul de sprijin logistic *Rhône*, au părăsit baza navală din Toulon, îndreptându-se către Gibraltar. Vasele au călătorit mai întâi către La Horta în Azore, apoi către Norfolk, Virginia, pentru a efectua o serie de operațiuni comune cu flota SUA, care era ocupată în acea perioadă cu recuperarea capsulei *Gemini* lângă Bermude; submarinele franceze escortau port-avionul *Wasp*.

Mai târziu, navele au trecut prin uraganul Betsy, ale cărui efecte le-au evitat scufundându-se la trei sute de metri. Pe drumul de întoarcere către Franța s-au oprit zece zile la Pointe-à-Pitre, în Guadelupe, și o zi la Saintes, înainte de a ajunge în insula Martinica, unde au ancorat la sfârșitul lui septembrie 1965.

În timpul popasului lor în Fort-de-France, într-o seară plăcută, cu un cer senin, a apărut din vest, încet și silențios, un OZN mare.

„Musafirul“ a zburat către sud, a făcut două lupinguri complete pe cer deasupra navelor franceze, apoi a dispărut.

Persoana care mi-a relatat acest caz, Michel Figuet, era în acel timp prim-timonier al flotei franceze din Me-diterana. Cărmaciul a observat sosirea obiectului din poziția sa de pe puntea submarinului *Junon*. A avut timp să se ducă sus, la turnul-pilot, unde a pus mâna pe șase binoculi și le-a împărțit tovarășilor săi. Erau trei sute de martori, incluzând patru ofițeri de pe *Junon*, trei ofițeri de pe *Daphné*, doisprezece marinari francezi și personal al observatorului meteorologic.

Toți martorii de la bordul lui *Junon*, a carei proră se afla spre est, au văzut obiectul ca o uriașă sferă luminoasă cu un disc pe margine venind dinspre vest la ora 9:15 p.m. Era de culoarea unui tub fluorescent, având cam aceeași luminozitate ca luna plină. Se mișca încet, orizontal, la o distanță estimată la 10 km sud de nave, de la vest la est. A lăsat o urmă albicioasă similară cu strălucirea unui ecran de televiziune.

Când se afla exact la sud de nave, obiectul s-a îndreptat în cădere spre pământ, a făcut unul, două, trei lupinguri complete, apoi a plutit spre mijlocul unui slab „halou“.

Figuet mi-a relatat că observase ultima parte a traiectoriei sale prin binoclu; a fost în stare să observe două pete roșii sub disc. La scurt timp după aceea, obiectul a dispărut în centrul strălucirii sale „așa cum se stinge un bec“. Traseul și haloul au rămas vizibile pe cer un minut întreg.

La ora 9:45 p.m. haloul a reapărut în același loc și obiectul a lăsat impresia că s-ar „aprinde“. S-a ridicat, a mai făcut două lupinguri și a zburat către vest, unde a dispărut la 9:50 p.m.

A doua zi, Figuet a comparat însemnările sale cu cele ale unui inginer de comunicații care observase din fortul marinei același obiect. Împreună au sunat observatorul meteorologic din Fort-de-France. Cel care a răspuns la apel observase și el spectacolul din ziua precedentă. A confirmat că nu era nici avion, nici rachetă, nici meteorit, nici balon, nici satelit în dezintegrare, nici fenomen plasmatic de genul fulgerului globular.

Este foarte dificil de spus dacă un asemenea „incident“ nu a avut loc niciodată sau dacă a fost o halucinație. Martorii erau observatori competenți, fiind dispersați pe o zonă întinsă. Erau antrenați

în urmărirea de noapte (Michel Figuet a primit în mod special note foarte bune pentru abilitatea sa în cart) și observarea a durat destul de mult, având în vedere că în acest timp cel care mă informase a putut să se ducă în turnul-pilot, să ia binocurile și să le distribuie personalului.

Totuși, dacă admitem că *există* un obiect, cum par a spune faptele, atunci, ca oameni de știință, trebuie să înfruntăm o astfel de provocare. În mod specific, dacă obiectul se afla la zece kilometri, cum au apreciat martorii, atunci reprezenta un disc având 90 metri în diametru, un dispozitiv formidabil într-adevăr, luând în considerare remarcabilele manevre pe care le expunea. Întreaga succesiune sugera comanda și un obiectiv.

Mai mult, este posibil de calculat întreaga disipare de energie a obiectului pe baza estimărilor distanței și a luminozității oferite de martori. Cifra rezultată este de 2,3 megawați (MW)¹.

Pentru a putea avea o perspectivă asupra acestei cifre, este util să o comparăm cu nivelele de energie a câtorva aparate comune. În timp ce energia unei cositori de iarbă este de aproape 3 kilowați (kW), iar a unui motor de automobil este în domeniul 75-1000 kW (1 MW), un avion comercial atinge 50-150 MW; energia unei centrale nucleare se măsoară în mii de megawați.

În calculul de mai sus am obținut cifra energiei numai din cantitatea de lumină emisă de obiect și numai în partea vizibilă a spectrului care a fost receptat de observatori. Fenomenul ar putea dezvolta energie în alte moduri – în microunde sau în unde radio. Dacă are o structură materială, fizică, necesită energie pentru a depăși gravitația, chiar dacă utilizează tehnici de propulsie extrem de avansate pe care le putem doar specula. Din aceste motive, cifra pe care am calculat-o poate fi considerată ca o aproximare grosolană. Această undă de precauție trebuie avută în vedere pe măsură ce trecem în revistă alte cazuri observate care ne pot da o percepție a fizicii fenomenului OZN.

În 1988 l-am reîntâlnit pe Michel Figuet la Bruxelles, cu ocazia unei conferințe europene particulare a cercetătorilor OZN, care a strâns laolaltă cercetători din Anglia, Franța, Spania, Italia, Belgia, Olanda, Statele Unite și Uniunea Sovietică. El a confirmat manevrele și forma obiectului.

Bărbat energic, cu simț critic, ceea ce i-a conferit reputația de „demitizator“ printre cercetătorii francezi mai entuziaști, Figuet locuiește acum în sudul Franței. Își amintește clar amănuntele observației sale. Mi-a spus că s-a mai întâlnit cu membri ai echipajului, a căror memorie a faptelor era la fel de precisă.

Altă observație remarcabilă făcută lângă Grenoble, Franța, la 5 noiembrie 1976, de către un om de știință marcant este revelatoare. Ca și în cazul anterior, au existat mai mulți martori și durata a fost îndeajuns de lungă pentru a permite să fie văzute și memorate detalii ale obiectului și traiectoria sa. Dar erau alte două caracteristici remarcabile: prima, era posibil de stabilit cu precizie distanța până la obiect; a doua, calificarea excepțională a unuia dintre martori a furnizat anumiți parametri fizici care au fost rareori disponibili în cazuri OZN.

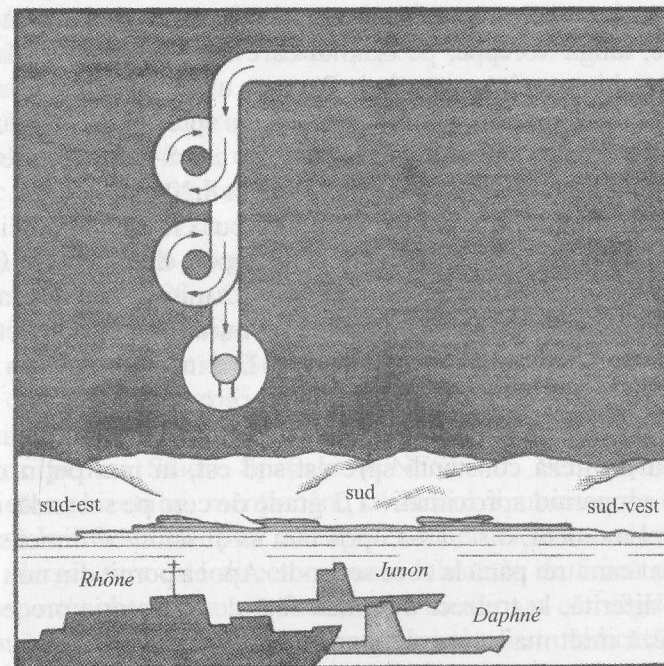

Figura 2. Portul Fort-de-France

Sunt profund recunoscător GEPAN-ului, biroul guvernamental francez de investigații OZN (cunoscut acum ca SEPR), pentru comunicarea detaliilor cazului pe care am avut ocazia să le discut pe larg înaintea vizitării locului în 1988. Conform politicii sale, am schimbat numele martorilor. Dosarele oficiale conțin bineînțeles detalii complete și interviuri amănunțite cu cei implicați².

Primul martor în cronologia acestor observări este o domnișoară M. care se uita la televizor, la ea acasă, în orașul Rives, lângă Grenoble. Era ora 8:08 p.m. A văzut o lumină strălucitoare afară și l-a chemat pe tatăl său. Amândoi s-au dus pe balcon de unde au observat o sursă de lumină puternică traversând cerul cu viteză mare de la nord-vest la sud-est, dispărând după munți în direcția Montand. Când a fost interogată de jandarmi, tatăl a afirmat că lumina părea să se rotească.

În timp ce acești doi martori observau obiectul în Rives, un fizician francez, pe care îl vom numi dr. Serge, conducea mașina la șapte mile depărtare, lângă Voreppe, pe drumul care duce de la Rives la Grenoble. De-abia se reîntorsese de la Paris cu un avion care aterizase la aeroportul din Grenoble și conducea mașina spre casă. Uitându-se în sus, a văzut un disc luminos mișcându-se pe cer. S-a oprit și a ieșit din mașină pentru a-l observa cu atenție. Era ora 8:10 p.m.

Conform opiniei doctorului Serge, discul era mai strălucitor ca o lună plină. Era ușor aplatizat (cu un raport de orientare 0,9) și avea diametrul unghiular de aproximativ 12 minute cerc (luna plină are un diametru unghiular de aproape 30 minute cerc). Obiectul era alb în centru și alb-albăstrui la margine. Era înconjurat de un halou intens verde, gros de aproape 2-3 minute cerc.

La începutul observării, discul se afla aproape direct deasupra. Zbura cu o viteză constantă spre est-sud est, în mai puțin de opt secunde acoperind aproximativ 1,3 grade de cerc pe secundă.

În acel moment, discul s-a oprit fără să-și schimbe dimensiunile și a planat cam trei până la zece secunde. Apoi a pornit din nou într-o direcție diferită, la treizeci de grade față de traiectoria precedentă, cu o viteză mult mai mare, acoperind aproape opt grade de cerc pe secundă, trecând prin fața muntelui Le Taillefer, la 36 km depărtare.

Dr. Serge a pierdut discul din vedere când acesta a trecut prin spatele muntelui Le Neron, la 9 km depărtare.

Întreaga observare a durat cam 20-25 secunde și nu a existat nici un zgomot. Cerul era limpede, nu bătea vântul la nivelul solului și temperatura era cam de 40° F.

În 1988 m-am dus în zona în care a fost făcută observarea. Fotografiiile și schițele existente în raportul GEPAN nu fac nici o favoare măreției locului. Munții se ridică de ambele părți ale râului Isere. În unele locuri, drumul trece la baza pereților verticali de granit.

Trebuie remarcat că cercetările efectuate de GEPAN au dezvăluit că fusese observat un obiect similar, cu trei ore mai devreme, la 18 mile est de Rives, și că un disc luminos fusese reperat două ore mai târziu de un controlor civil de trafic aerian în turnul de control al aeroportului militar de la Aulnat.

Imediat după ora 8:05 p.m. în aceeași zi, un martor aflat la câțiva kilometri de Vienne a văzut o sferă ușor aplatizată, a cărei lumină era similară cu cea a unui tub foarte strălucitor de neon, cu o zonă incandescentă roșu-oranj sub aceasta. Era cam de o șesime din diametrul lunii pline și zbura foarte repede de la vest-nord vest către est-sud-est.

Luând în considerare aceste observații foarte competente, este posibil să se determine energia și viteza obiectului în limite rezonabile. La o reconstituire atentă a observației, s-a estimat că obiectul zbura la o altitudine de 1500-2500 picioare, ceea ce ar conduce la un diametru între 6-20 picioare și o viteză de aproximativ o milă pe secundă sau 3600 mile pe oră în a doua fază a traiectoriei. Presupunând că discul disipa la fel de multă lumină cu cea a unei luni pline, cum a observat dr. Serge, energia sa în partea vizibilă a spectrului era de un modest 15 kW.

În interviurile conduse de anchetatorii OZN ai Centrului Național Francez pentru Studii Spațiale (CNES), dr. Serge și-a extins descrierea obiectului, menționând că haloul îi amintea de culoarea produsă la arderea sărurilor de cupru. Este de asemenea de remarcat că dr. Serge, care este directorul unui laborator de fizică nucleară, nu a raportat observația nimănui și nu a menționat-o colegilor. Doar când mărturia domnișoarei M. și a tatălui ei a fost publicată în ziare și-a oferit propria experiență.

Pe lângă rapoartele jandarmilor, declarațiile martorilor și cercetările oamenilor de știință de la GEPAN, au mai fost audiați mai

mulți observatori chiar de către un judecător, fost președinte al Curții Regionale de Apel.

În timpul pregătirii acestei cărți am avut ocazia să analizez informațiile împreună cu dr. Claude Poher, cel care a fondat grupul GEPAN. Ne-am întâlnit neoficial într-o cafenea din Paris, în apropiere de cartierul general al CNES; mi-a spus că acest caz de la Grenoble rămăsese unul din cele mai incitante pe care le studiase.

CNES este situat într-un vechi colț al Parisului, unde Les Halles, piața de produse, a atras un interesant segment de populație de-a lungul secolelor, de la alchimistul Nicholas Flamel și scriitorul Victor Hugo, la proprietarii de magazine, prostituate, camionagii și studenți în căutare de part-time joburi. Astăzi piața a fost mutată într-o suburbie și zona este patria a sute de mici magazine care satisfac gusturile turiștilor. Moda „new wave” se află în imediata apropiere a localurilor punk, rock și a sex-shopurilor, a bijuteriilor, a firmelor prospere pentru vânzare de îmbrăcăminte en-gros, care operează frecvent la hotarul legii. Era un decor ciudat pentru o discuție despre științe spațiale.

– Oricât de interesant ar fi fost cazul Grenoble, spuse Poher, nu a reușit să fie adus în atenția oamenilor de știință francezi marcanți. Pentru ei reprezenta doar un alt raport OZN, chiar dacă martorul principal era unul dintre colegii lor. Nici măcar nu s-ar deranja să se întâlnească cu el pentru a revedea informațiile, pentru că ei cred că OZN-urile nu își au locul într-o lume rațională.

I-am spus că GEPAN depășise vremurile.

Pentru mine nu are importanță numai un caz singular, ci acumularea de asemenea cazuri. Multe lucruri s-au schimbat în anii care au urmat cercetării observațiilor dr. Serge de către GEPAN, i-am explicat. Parada modelor extravagante, abundența cărților de Eră Nouă în librării, miile de desene animate, reprezentând extraterestri în orice formă posibilă, evidențiau această schimbare. Chiar dacă științei tradiționale îi place sau nu, publicul a acceptat de mult existența fenomenului OZN. Sarcina noastră acum este de a selecta parametrii cel mai bine documentați din informația acumulată și să-i aducem în fața colegilor noștri, astfel încât cercetarea să înainteze, chiar dacă nu avem răspunsurile pe care le-am dori despre natura și originea obiectelor.

Al treilea caz pe care va trebui să-l revedem în acest studiu al nivelurilor de energie asociate cu OZN-urile a avut loc lângă Arcachon în Franța, la 19 iunie 1978, și a fost de asemenea investigat în profunzime de GEPAN. În timp ce cazul din Grenoble era remarcabil pentru convergența și înalta calitate a observațiilor, evenimentele pe care le vom relata introduc alt parametru excepțional: OZN-ul a declanșat fotocelulele care controlează luminile întregului oraș. Din distanța și pragul de nivel al celulei este posibil de a defini altă estimare a energiei obiectului³.

Orașul unde a avut loc observarea este Gujan-Mestras și au existat martori independenți lângă Creon și La Reole. Un ziar local descria cum doi tineri înfricoșați, un bucătar de 18 ani pe nume Franck Pavia și un ucenic de măcelar de 17 ani, Jean-Marc Guitard, au bătut la ușa unui brutar, domnul Varisse, care pregătea pâinea pentru a doua zi, la ora 1:30 a.m.

Adolescenții se opriseră pe marginea drumului pentru a repara instalația de semnalizare a mașinii, când toate luminile orașului au fost dintr-odată stinse. În același timp un bubuit puternic i-a făcut să sară din loc. Apoi au văzut obiectul. După descrierea lor, era oval, roșu, înconjurat de „flăcări” albe și zbura către ei la o altitudine de 11.000 picioare.

În acel moment, Jean-Marc n-a mai putut respira și a leșinat. Obiectul și-a schimbat atunci direcția și s-a îndepărtat.

În timp ce povesteau întâmplarea brutarului (care se spune că a râs de ei), ambii martori erau clar înspăimântați, aveau dificultăți de vorbire, iar Jean-Marc avea ochii roșii și plânși.

În aproximativ aceeași perioadă de timp, un șef de restaurant de 35 de ani, domnul Bachere, care conducea automobilul către Bordeaux, a văzut „o sferă mare, portocalie, foarte strălucitoare” care plana peste La Reole, la aproximativ 1000 picioare, înainte de a dispărea. A reapărut în același loc un minut mai târziu. Soția domnului Bachere a confirmat observația acestuia.

Datorită acestor rapoarte care au fost transmise de executorii judiciari la centrul spațial din Toulouse, GEPAN a decis să investigheze imediat: trei dintre oamenii lor de știință au fost chiar a doua zi la fața locului.

Au chestionat îndelung martorii, i-au dus la localizarea actuală și i-au pus să indice cu teodolitul locurile unde obiectul apăruse și dispăruse. La sfârșit, martorilor li s-a dat un set de mostre color standard din care au selectat ceea ce corespundea cu fenomenul observat.

Această investigație a scos la lumină și mărturiile altor martori care anterior tăcuseră. De exemplu domnul B., un student care locuia în Gujan, a confirmat că se afla afară când luminile orașului s-au stins la jumătate de oră după miezul nopții. În același timp a auzit un bubuit puternic, de tonalitate joasă, care l-a speriat. Domnul B. a observat raze portocalii deasupra pinilor, sub plafonul norilor.

În timp ce anchetatorii chestionau martorii, au sosit la secția de poliție câțiva reprezentanți ai unui grup local OZN de amatori. Au fluturat o fotografie neclară alb-negru a unui obiect, chipurile văzut în aceeași zonă cu câteva luni înainte. Unul din ei a arătat poza martorilor, spunând:

– Ar fi interesant de verificat dacă era același OZN care s-a întors.

Cercetătorii GEPAN au reușit să-i convingă pe acești ozeniști să-și tempereze entuziasmul și să-și amâne propriul interviu cu martorii, evitând astfel genul de contaminare pe care o vedem în mod constant când observatorii OZN sunt bombardați cu întrebări care sugerează răspunsul de către amatori și mass-media.

Seriile de măsurători efectuate în teren au stabilit (în limitele așteptate de eroare ale memoriei umane) că toți martorii au observat același obiect. Erau de acord asupra parametrilor de timp, durată, distanță, traiectorie, sunet și luminozitate. Existau totuși discrepanțe în ceea ce privește altitudinea și diametrul aparent al obiectului. Unul dintre martori, care a dat cele mai consistente măsurători, a fost utilizat ca sursă primară pentru aceste estimări.

Directorul departamentului de utilități orașenești a fost de asemenea intervievat. A arătat anchetatorilor localizarea celulelor foto-electrice care controlează luminile de pe străzi. În mod natural, când aceste celule sunt expuse la o lumină care depășește pragul normal ele presupun că s-a luminat de ziuă și opresc sistemul. Rezultatul analizei fixează distanța între celulă și OZN la 135 m și 480 m, sau vag între 400 și 1500 picioare. Aceasta produce un nivel de energie între 160 kW și 5 MW.

Pentru a completa acest capitol, doresc să analizez un al patrulea caz extras din dosarele SUA pentru că furnizează totuși alt punct de vedere asupra domeniului energetic, oferind totodată și câteva perspective interesante asupra controversei OZN și a tratamentului său de către oamenii de știință-savanți.

Cazul a avut loc la ora 8:15 p.m., la 30 decembrie 1966, în apropiere de Haynesville, Louisiana. Martorii sunt un profesor de fizică, dr. G., și familia sa. Cercetările mele la biroul meteorologic au dezvăluit că vremea era mohorâtă, cu ceață și burniță slabă, plafonul de nori aflându-se cam la 300 picioare, toți parametrii fiind în acord cu afirmațiile martorilor. Nu era furtună.

La începutul lui 1967 am dat peste această observație pe când revedeam sistematic dosarele Forțelor Aeriene SUA, ca asociat al doctorului J. Allen Hynek de la Universitatea Northwestern, care era consultantul științific pentru studiul lor asupra OZN-urilor, cunoscut ca „Proiectul Cartea Albastră”. Raportul doctorului G. și al familiei sale nu a fost urmărit de personalul Forțelor Aeriene, astfel încât am hotărât să o facem noi.

Dr. G. ne-a spus doctorului Hynek și mie că, în acea noapte, își conducea automobilul pe autostrada SUA 79 între Haynesville și granița cu Arkansasul, când soția l-a făcut atent către o strălucire roșie-portocalie ce apăruse prin și deasupra copacilor din față la stânga lor. Au continuat să o observe pe măsură ce înaintau pe autostradă. Părea o emisferă luminoasă, pulsând regulat, situându-se de la roșu mat la portocaliu strălucitor, într-o perioadă de aproape două secunde. Nu exista fum sau flăcări, ceea ce ar fi caracterizat un foc. De fapt, când mașina a ajuns la aproape o milă de sursa de lumină, dintr-odată aceasta a devenit alb-strălucitoare, anulând farurile și formând umbre ascuțite. Această izbucnire de lumină nu numai că-l forța pe dr. G. să-și acopere ochii, dar i-a trezit și pe copiii care dormeau pe bancheta din spate. După aproximativ patru secunde, a revenit la nuanța ei roșie-portocalie.

Au fost descrise mai multe observări făcute de alte persoane din zonă. Un martor a spus că aproximativ cu șase zile înainte fusese văzută o lumină strălucitoare asemănătoare, cam în același loc.

Deoarece Universitatea din Colorado a primit fonduri de la Forțele Aeriene SUA ce depășeau 500.000 U.S.D. pentru a studia OZN-urile,